

Kraan.

Er zijn van die basiscommando's zoals 'zit', 'blijf' en 'even wachten' die erg handig zijn. Ze voorkomen dat je hond zich overal als een ongeleid projectiel op stort. Ik gebruik deze aanwijzingen talloze malen op een dag. Meestal in de vriendelijke vorm: 'Blijf je even zitten, meisje?'. Alleen als iets gevaarlijk is, wordt het een goed gearticuleerd: **BLIJF ZIT!** Alle hondentrainers zullen mij onmiddellijk vertellen dat het laatste veel duidelijker is en gelijk hebben ze. Maar dat is geen garantie voor een goede uitvoering. Die heeft meer te maken met het karakter en de innerlijke motivatie van de honden, dan met de manier waarop ik hen toespreek. Na het duidelijk aanleren van het desbetreffende woord, verstaan ze me namelijk prima en begrijpen ze ook de bedoeling uitstekend.

Britt was kampioen in blijven. Ze heeft nog eens bijna de eerste prijs gewonnen op een of ander Bonzo evenement, waar honden zo lang mogelijk alleen, zonder hun baas erbij, moesten blijven liggen. Ondertussen trokken allerlei verleidingen en afleidingen aan hun neus voorbij, zoals snoepjes en tennisballen. Brittje was dan ook heel stabiel, als je het aardig zegt. Of gewoon lui, als je het minder aardig zegt. Als ze eenmaal lag, lag ze. Ook als ze vijf minuten moest blijven staan, verroerde ze geen poot. Ze had zo in dienst kunnen gaan bij de Koninklijke Garde die de wacht houdt voor Buckingham Palace in Londen. Er kwam geen training aan te pas; ze deed dat gewoon uit zichzelf.

Normaal gesproken was het reuze handig, zo'n rotsvaste hond. Maar op andere momenten kon je er raar van opkijken, zoals bij een spelletjesdag op de hondenclub. Je moest daar zo hard mogelijk een rondje hollen, terwijl je hond moest blijven liggen. Gelijk aansluitend moest je samen met je hond een rondje rennen. Het ging natuurlijk om de snelste tijd. Mijn eerste rondje ging geweldig. Britt bleef perfect liggen. Terwijl ik haar rennend passeerde, gaf ik haar het commando 'volg' voor wat het tweede flitsende rondje moest worden. Ik draafde hard door, totdat ik halverwege het gevoel kreeg dat er iets niet klopte. Ik keek om en... ja hoor, Britt lag nog steeds even roerloos op haar plekje, tot hilariteit van de toeschouwers.

Jenna daarentegen was net een vlo. Ze had geen enkele zelfbeheersing. Ze kon nog geen seconde blijven zitten. Overal rende ze keihard achter aan. Er hoefde maar een blaadje te vallen en weg was ze. Het was dan ook altijd oppassen geblazen. Ze kon in enkele seconden enorme afstanden overbruggen. Liet je haar aan de ene kant van een stadspark los, dan was ze in een mum van tijd aan de andere kant. De lange lijn deed dus goede diensten als er geen groot bos was om in te rennen. Maar daarnaast werd er getraind in het blijven zitten. Hard getraind. Heel hard getraind. We vorderden met kleine stapjes. Heel kleine stapjes. Van één seconde, naar twee seconden... Toch een 100% verbetering! Je moet positief blijven.

Toen ze na enkele maanden een beetje redelijk kon blijven zitten – na acht jaar oefenen zelfs moeiteloos een half uur! - werden er gaandeweg wat verleidingen ingevoerd. Iemand gaf me de tip om haar ook eens een tijdje voor haar etensbak te laten wachten. Ik zette die namelijk altijd vrijwel gelijk neer. Waarom ook eigenlijk niet?

Zo gezegd, zo gedaan. Jenna kreeg het commando 'blijf zit' terwijl ik de etensbak op de grond zette. Achter me klonk een geklater op de tegels alsof de kraan was opengezet. Gealarmeerd keek ik om. Uit Jenna's bek kwam een straal water. Water. Geen vieze, witte slijmdraden, nee, wáter. Inderdaad, net alsof de kraan was opengezet. Voor haar poten lag al een plasje. Er was echter één groot verschil: het spul was glibberiger dan glibberig.

Levensgevaarlijk in mijn kleine keuken. Je maakte zo een schuiver. Na een week proberen of ze het zou leren beheersen, gaf ik het op. Het bleef klateren als ze verplicht moest wachten terwijl ze wist dat ze iets te eten zou krijgen. Of op zijn minst, druppelen. Tot haar dood toe. Het vloerkleed in de kamer is er van doordrenkt. Van al die keren dat Bram 's avonds een appel at en de honden daarvan een stukje kregen. Jenna kon dan uitstekend en heel braaf blijven zitten wachten tot het moment suprême. Ondertussen druppelde het. Aandoenlijk lief vonden we dat eigenlijk.

Elian Hattinga van 't Sant